

19 Δεκεμβρίου, 1989

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΒΑΣΙΩΤΗΣ ΚΟΝΣΤΡΑΞΙΟΝΣ ΛΤΑ.,

Αιτητές,

v.

ΔΗΜΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ,

Καθ' ου η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 991/88)

5 Τέλη — Δήμοι — Τέλη αποκομιδής σκουβάλων — Ο Περί Δήμων Νόμος, 1985, (Ν.111/85), όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 25/86, Άρθρα 84(ζ) και 87(1)(γ) και Κανονισμός 99(4), όπως αντικαταστάθηκε από την Κ.Δ.Π. 43/88 — Εξουσία επιβολής τελών μέχρι ΛΚ1.000 — Καθορισμός γενικών κριτηρίων — Εν απουσία κριτηρίων στο Νόμο και στους σχετικούς Κανονισμούς νόμιμη η ενέργεια του Δήμου να καθορίσει γενικά κριτήρια.

10 Γενικές Αρχές Διοικητικού Δικαίου — Τεκμήριο κανονικότητας και νομιμότητας διοικητικών πράξεων — Τεκμήριο ορθότητας πραγματικών ευρημάτων διοικήσεως — Βάρος κλονισμού τεκμηρίου πίπτει επί των όμων του αιτούντος.

15 Πλάνη περί τα πράγματα — Βάρος αποδείξεως — Πίπτει επί των όμων του αιτούντος.

20 Με την παρούσα Αίτηση Ακυρώσεως η αιτούσα εταιρεία προσβάλλει απόφαση του Δήμου Λεμεσού να επιβάλει ως τέλος αποκομιδής σκουβάλων για το έτος 1988 το πόσο των ΛΚ250. Η αιτούσα προέβαλε τον ισχυρισμό, ότι ο Δήμος έλαβε υπόψη την οικονομική δυνατότητα της αιτούσης, πράγμα αντίθετο με τη νομολογία. Γενικά η θέση της αιτούσης ήταν ότι ο Δήμος ενήργησε αυθαίρετα.

Το θέμα διέπεται από τους Περί Δήμων Νόμους και συγκεκριμένα το

Νόμο 111/85, όπως τροποποιήθηκε με τα Άρθρα 84(ζ) και 87(1)(γ) και τον Κανονισμό 99(4), όπως αντικαταστάθηκε από την Κ.Δ.Π. 43/88.

Εν απουσία σχετικών κριτηρίων στους εν λόγω Νόμους και Κανονισμούς ο Δήμος Λεμεσού καθόρισε τα ακόλουθα γενικά κριτήρια, που διέπουν την επιβολή του τέλους αποκομιδής σκυβάλων:

- (α) Όγκος και έκταση υποστατικών. 5
- (β) Αριθμός προσωπικού και άλλων που τα χρησιμοποιούν. 10
- (γ) Το είδος της εργασίας, που διεξάγεται.
- (δ) Η κατά προσέγγιση υπολογιζόμενη ποσότητα σκυβάλων προς αποκομιδή, και 15
- (ε) Γενικά το υπολογιζόμενο κόστος της προσφερόμενης εργασίας.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την Αίτηση Ακυρώσεως, αποφάσισε:

- (1) Η απομάκρυνση των σκυβάλων από τα υποστατικά μιας πόλης είναι απαραίτητη υπηρεσία για χάρη της δημοσίας υγείας. Το κόστος πρέπει να επιμερίζεται δίκαια μεταξύ των ωφελουμένων και με βάση υγιή κριτήρια. Σύμφωνα με Νομολογία δεν είναι νόμιμο να λαμβάνεται υπόψη η οικονομική ευρωστία των υποχρέων. 25
- (2) Η εκτίμηση των βασικών πραγματικών περιστατικών είναι έργο της διοικήσεως. Το Δικαστήριο δεν υποκαθιστά τη δική του εκτίμηση στην εκτίμηση της διοικήσεως. Σχετικά με τα πραγματικά ευρήματα της διοίκησης αναφορικά με πραγματικά γεγονότα υπάρχει το τεκμήριο της ορθότητας, που εξασθενεί, αν ο αιτών επιτύχει να δημιουργήσει αμφιβολίες στο Δικαστήριο για την ορθότητα των ευρημάτων. Το βάρος αποδείξεως περί υπέρθεσης πλάνης περί τα πράγματα βαρύνει τον αιτούντα. 30
35
- (3) Στην παρούσα υπόθεση η αιτούσα δεν επέτυχε να καταρρίψει το τεκμήριο της κανονικότητας και νομιμότητας της διοικητικής πράξεως. 40

Η Αίτηση Ακυρώσεως απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Κυριακίδης & Υιοί v. Δήμου Λεμεσού (1985) 3 Α.Α.Δ. 607,

5 Χριστόδουλος Δημητριάδης & Σία v. Δήμου Λεμεσού (1987) 3 Α.Α.Δ. 145,

Republic v. Ekkeshis (1975) 3 C.L.R. 548,

Skaros v. Republic (1986) 3 C.L.R. 2109,

10

Andreas Kalavazides Ltd v. Municipality of Limassol(1988) 3 C.L.R. 1012,

M.J. Louisides & Sons Ltd v. Municipality of Limassol (1988) 3 C.L.R. 1017,

15

Παπάς v. Συμβουλίου Βελτιώσεως Κακοπετριάς (1989) 3 Α.Α.Δ. 322,

Γεώργιος Π. Ζαχαριάδης Ατδ v. Δήμου Λεμεσού (1989) 3 Α.Α.Δ. 2129.

Προσφυγή.

20

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Δήμου Λεμεσού να επιβάλει στους αιτητές το ποσό των £250.= σαν τέλος σκυβάλων για το υποστατικό τους στη Λεμεσό για το 1988.

25

Γλ. Ραφαήλ για Π. Ερωτοκρίτου, για τους Αιτητές.

Π. Βράχας για Γ. Ποταμίτη, για τον Καθ' ου η αίτηση.

30

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση: Με την προσφυγή αυτή η αιτήτρια Εταιρεία ζητά τις ακόλουθες θεραπείες:

35

(α) Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η επιβολή του ποσού των Λ.Κ. 250.- σαν τέλος σκυβάλων για το υποστατικό της αιτήτριας στη Λεμεσό για τη χρονιά 1988 είναι άκυρη, παράνομη και στερημένη οποιουδήποτε έννομου αποτελέσματος.

40

(β) Δήλωση του Δικαστηρίου ότι ο καθ' ου η αίτηση ενήργησε καθ' υπέρβαση και/ή κατάχρηση εξουσίας, καταλήγοντας στην επίδικη απόφαση χωρίς τη διεξαγωγή πλήρους έρευνας σχετικά με όλα τα αναγκαία για την υπό-

θεση στοιχεία και χωρίς να δώσει το απαιτούμενο βάρος σε “λογικά κριτήρια” επιβολής του τέλους.

Οι αιτητές είναι εταιρεία περιορισμένης ευθύνης εγγεγραμμένη στην Κύπρο με έδρα τη Λεμεσό και διεξάγει δραστηριότητες κατασκευής και πώλησης οικοδομών και διαμερισμάτων και γενικά ενεργεί σαν εργοληπτική εταιρεία. 5

Ο καθ’ ου η αίτηση Δήμος Λεμεσού, με ειδοποίησή του η οποία δεν φέρει ημερομηνία, αλλά για την οποία οι αιτητές έλαβαν γνώση στις 10/10/88 (Τεκμήριο “Α” στην αίτηση), επέβαλε τέλος αποκομιδής σκυβάλων για το γραφείο των αιτητών στην οδό Σπυριδωνος Λάμπρου αρ. 4, ΣΤΕΡΕΑ ΚΩΡΤ, στη Λεμεσό, το ποσό των Λ.Κ. 259.- για τη χρονιά 1988. 10

Στις 13/10/88 ο δικηγόρος των αιτητών απέστειλε προς τον καθ’ ου η αίτηση Δήμο διπλοσυστημένη επιστολή εκ μέρους των αιτητών με την οποία υποβάλλεται ένσταση αναφορικά με την επιβολή του ανωτέρω ποσού των £250.- στους πελάτες του και κάλεσε τον καθ’ ου η αίτηση να προβεί σε επανεξέταση της επιβολής του πιο πάνω τέλους και μείωσή του (Τεκμήριο “Β” στην αίτηση). 15

Με επιστολή τους προς τους αιτητές ημερομηνίας 8/12/88 (Τεκμήριο “Γ” στην αίτηση), ο καθ’ ου η αίτηση απάντησε στην ένσταση των αιτητών αρνούμενος οποιαδήποτε ελάττωση του προαναφερθέντος ποσού. 20

Σαν αποτέλεσμα της πιο πάνω βεβαιωτικής απόφασης του καθ’ ου η αίτηση, οι αιτητές καταχώρησαν την παρούσα προσφυγή επικαλούμενοι τους πιο κάτω νομικούς ισχυρισμούς: 25

Ο κύριος νομικός ισχυρισμός που αναπτύσσεται στη γραπτή αγόρευση του δικηγόρου των αιτητών είναι ότι τα κριτήρια στα οποία στηρίχθηκε ο καθ’ ου η αίτηση Δήμος για την επιβολή του ποσού των £250.- ήταν λανθασμένα και αυθαίρετα. Σύμφωνα με τη νομολογία, το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε και το Δικαστήριο με την απόφαση *Κυριακίδης & Υιοί ν. Δήμου Λεμεσού* (1985) 3 Α.Α.Δ. 607 είναι ότι τα τέλη σκυβάλων αποτελούν ανταποδοτικό τέλος και όχι φορολογία. Αναφέρεται σχετικά στη σελίδα 624: 30

5 “In the light of the above quotation, I have come to the conclusion that the charges imposed by the respondents cannot be held to be a “tax” that they are “fees” which must be co-related to the costs incurred in rendering the services for the collection of the refuse.

10 Removal of refuse from premises in a town is a service rendered in the interest of public health for which the authority having the duty to provide for such service must be indemnified for doing so, or be able by charging the townsmen with a fee to cover the costs of rendering such service. The fee, however, which an authority can assess on the townsmen for services so rendered cannot be an arbitrary one, nor can it be imposed as if it is a “tax”.

15 In Greece, in similar cases, criteria are set for imposing such kind of fees. They are, amongst others, the area of the premises served, the number of personnel employed there, the volume of refuse collected etc.”

20 Σαν τέλη λοιπόν προϋποθέτουν προσφερθείσες υπηρεσίες εκ μέρους του καθ’ ου η αίτηση αλλά και λογικό συσχετισμό των υπηρεσιών προς τα έξοδα παροχής τους. Με λίγα λόγια, δεν είναι νόμιμη η επιβολή οποιουδήποτε ποσού που δυνατόν να επιλέξουν οι Δήμοι, χωρίς να υπάρχουν λογικά (reasonable) κριτήρια. Απτό τη δικογραφία, συνεχίζει ο δικηγόρος των αιτητών, δεν απορρρεί οποιαδήποτε ένδειξη για τα εφαρμοσθέντα από τον καθ’ ου η αίτηση κριτήρια και υποβάλλει, ότι το μόνο κριτήριο που ο Δήμος έλαβε υπόψη ήταν η οικονομική κατάσταση των αιτητών, κριτήριο που κρίθηκε ανεπίτρεπτο και παράλογο στην υπόθεση *Κυριακίδης & Υιοί ν. Δήμου Λεμεσού* (ανωτέρω). Το σχετικό απόσπασμα από τις σελίδες 624 και 625 αναφέρει:

35 “The first two criteria taken into consideration by the respondents in reaching their decision are, undoubtedly, sound, provided that these were related to the costs and standard of services intended to be rendered for the collection of the refuse; but for the third one, namely the financial condition of the applicants, the respondents mention nothing about their source of information that the applicants were financially sound and to what degree. They further make no mention of

40 the enquiry that they had carried out to this end.

In my view, it is impermissible, as being unreasonable, for an organ to base its assessment for the imposition of a fee for services rendered simply on the financial condition of a citizen.

Such fee should be based proportionately on the cost of the services rendered to the citizen and not the citizen to be asked to foot the bill for other services rendered by a public authority for other activities.” 5

Ο δικηγόρος των αιτητών στη γραπτή του αγόρευση αναφέρει ότι οι αιτητές διατηρούν το αναγκαίο για τις εργοληπτικές τους εργασίες γραφείο και απασχολούν ένα μόνο μόνιμο υπάλληλο που εργάζεται μόνιμως στο γραφείο για τη διεκπεραίωση ελάχιστης γραφειακής εργασίας. 10

Περαιτέρω επισημαίνει ότι η ειδοποίηση επιβολής του τέλους για το έτος 1988 επιδόθηκε στους αιτητές στις 10/10/88, δηλαδή πριν την εκπνοή του έτους και υποβάλλει, ότι ο καθ’ ου η αίτηση ήταν αδυνατο να γνωρίζει επακριβώς πριν τη λήξη του έτους την ακριβή ποσότητα σκυβάλων, δεδομένου δε ότι αυτό είναι ένα από τα κριτήρια επιβολής του τέλους και το “τέλος” είναι ανταποδοτικό προσφερθεισών υπηρεσιών, τέτοιο τέλος έπρεπε να είχε επιβληθεί μόνο μέχρι την 10/10/88 και όχι για ολόκληρο το 1988. 15 20

Ο δικηγόρος του καθ’ ου η αίτηση στη γραπτή του αγόρευση αντικρούοντας τους πιο πάνω ισχυρισμούς του δικηγόρου των αιτητών, αναφέρει τα ακόλουθα: 25

(α) Ότι, επιβάλλοντας το ποσό των £250.- δεν βασίστηκε παρά μόνο στα κριτήρια εκείνα που εγκρίθηκαν στην πιο πάνω υπόθεση *Κυριακίδης v. Δήμου Λεμεσού* καθώς και στην υπόθεση *Χριστόδουλος Δημητριάδης & Σία v. Δήμου Λεμεσού* (1987) 3 C.L.R. 145, δηλαδή, με αναφορά προς τα έξοδα λειτουργίας της υπηρεσίας και με δίκαιη κατανομή τους μεταξύ των ωφελουμένων εκ της υπηρεσίας αυτής βάσει δικαίων κριτηρίων. 30 35

(β) Ότι, ο αιτητής είναι εργοληπτική εταιρεία που χρησιμοποιεί προσωπικό για τη διεξαγωγή των εργασιών της στο οποίο περιλαμβάνονται, εκτός από το έμμισθο προσωπικό και εκείνοι που αποτελούν την εταιρεία και 40

εκτός από αυτούς μέλη του εξωγραφειακού προσωπικού που προσέρχονται εκεί για διάφορες εργασίες.

- 5 (γ) Ότι, οι αιτητές δεν κατόρθωσαν να εξασθενίσουν το τεκμήριο της κανονικότητας υπέρ της ορθότητας των πορισμάτων της διοίκησης σχετικά με πραγματικά περιστατικά.
- 10 (δ) Το επιχείρημα του αιτητή, ότι ο καθ' ου η αίτηση δεν είχε δικαίωμα να επιβάλει φόρο σκυβάλων προτού λήξουν οι υπόλοιποι δύο μήνες του 1988, δεν ευσταθεί. Το κόστος, εξάλλου, των υπηρεσιών κάθε έτους είναι πάντοτε κάπως
- 15 ψηλότερο του προηγούμενου έτους και το κόστος που είχε επιβληθεί στους αιτητές και που αυτοί πλήρωσαν για το 1987, ήταν κατά £40.- χαμηλότερο του 1988, ανέρχεται δηλαδή στο ποσό των £210.-. Σύμφωνα δε με την Κ.Δ.Π. 43/85, Παράγραφος (3), η οποία τροποποίησε και αντικατέστησε την παράγραφο (4) του Κανονισμού 99, ο οποίος αναφέρεται στην πληρωμή τελών καθαριότητας, καθορίζει ότι για υποστατικά όπως αυτό των αιτητών θα πληρώνεται "τέλος που θα καθορίζεται σε κάθε περίπτωση από το Συμβούλιο και δεν θα ξεπερνά το ποσό των £1,000.- για κάθε έτος ή μέρος του έτους".
- 20
- 25 Η επίδικη απόφαση λήφθηκε μετά τη θέσπιση του Περί Δήμων Νόμου του 1985, Νόμος 111/85, ο οποίος παρέχει εξουσία στα Δημοτικά Συμβούλια των Δήμων να επιβάλλουν φόρους συγκομιδής σκυβάλων. Τέτοια εξουσία υπήρχε και προηγουμένως δυνάμει της αντικατασταθείσης νομοθεσίας του
- 30 Κεφ. 240 και των συναφών Κανονισμών. Η σχετική εξουσία του καθ' ου η αίτηση συνάγεται από τα Άρθρα 84(ζ) σε συνδυασμό με το Άρθρο 87(1)(γ) του Νόμου 111/85, όπως αυτό τροποποιήθηκε από το Νόμο 25/86 Άρθρο 14(α).
- 35 "84. Τηρουμένων των διατάξεων του παρόντος Νόμου και οιοδήποτε ετέρου εκάστοτε εν ισχύϊ νόμου, το συμβούλιον θα εκτελή, εν τω μέτρω των οικονομικών δυνατοτήτων του δήμου, εντός των δημοτικών ορίων πάντα ή οιαδήποτε των ακολούθων καθηκόντων, ήτοι -
- 40 (ε) θα προνοή δια την καθαριότητα και υγιεινήν κατάστασιν του δήμου· δια την συλλογήν, αποκομιδήν,

διάθεσιν και επεξεργασίαν των σκυβάλων, θα ελέγχη και παρεμποδίξη την συσσώρευσιν σκυβάλων εις οιωνδήποτε δημόσιον ή ιδιωτικόν υποστατικόν ή χώρον, θα προμηθεύη και διατηρή εις υγιεινήν κατάστασιν δημόσια σκυβαλοδοχεία ή άλλα δοχεία ή χώρους διά προσωρινήν εναπόθεσιν και αποκομιδήν σκυβάλων και θα προνοή διά την λήψιν παντός μέτρου αναγκαίου διά την εξάλειψιν και μετακίνησιν οιασδήποτε ακαθαρσίας ή απορρομάτων και διά την περιστολήν οιασδήποτε οχληρίας.

87.-(1) Το συμβούλιον τη εγκρίσει του Υπουργικού Συμβουλίου δύναται, από καιρού εις καιρόν, να εκδίδη, να τροποποιή και ανακαλή δημοτικούς κανονισμούς διά πάντας ή οιωνδήποτε των ακόλουθων σκοπών:

(γ) να καθιστά ικανόν ή να βοηθά το συμβούλιον να εκτελή οιωνδήποτε των καθηκόντων των ανατιθεμένων εις αυτό υπό του άρθρου 84, και να προβλέπη διά τον καθορισμόν και την καταβολήν οιωνδήποτε δικαιωμάτων, τελών ή επιβαρύνσεων εν σχέσει προς αυτά.”

Οι σχετικοί κανονισμοί που εκδόθηκαν δυνάμει των πιο πάνω Νόμων και που αφορούν στην πληρωμή τελών καθαριότητας, είναι ο Κανονισμός 99, παράγραφος (4), όπως αντικαταστάθηκε από την Κ.Δ.Π. 43/88 και έχει ως ακολούθως:

“3. Η παράγραφος (4) του Κανονισμού 99 που αναφέρεται στην πληρωμή τελών καθαριότητας τροποποιείται με την αντικατάστασή της από την ακόλουθη παράγραφο:

4. Πρέπει να πληρώνεται στο Δημοτικό Ταμεία όχι πιο αργά από την τριακοστή ημέρα του μήνα Ιουνίου κάθε χρόνου από κάθε ιδιοκτήτη, ενοικιαστή ή κάτοχο -

(α) οικίας, τέλος που να καθορίζεται σε κάθε περίπτωση από το Συμβούλιο και δε ξεπερνά το ποσό των £30 για κάθε έτος η μέρος του έτους.

(β) καταστήματος ή αποθήκης ή καφενείου, τέλος που θα καθορίζεται σε κάθε περίπτωση από το Συμβούλιο και δε θα ξεπερνά το ποσό των £100 για

κάθε έτος ή μέρος του έτους:

5 (γ) οικοτροφείου, Ξενώνος ύπνου ή πανδοχείου, τέλος που θα καθορίζεται σε κάθε περίπτωση από το Συμβούλιο και δε θα ξεπερνά το ποσό των £800 για κάθε έτος ή μέρος του έτους:

10 (δ) Ξενοδοχείου ή οργανωμένου διαμερίσματος, τέλος που θα καθορίζεται σε κάθε περίπτωση από το Συμβούλιο και δε θα ξεπερνά το ποσό των £5,000 για κάθε έτος ή μέρος του έτους:

15 (ε) τυπογραφείου, λιθογραφείου, κλινικής, εργοστασίου, βιομηχανικής επιχειρήσεως ή υποστατικών άλλων από τα αναφερόμενα στις παραγράφους (α), (β), (γ) και (δ) πιο πάνω, τέλος που θα καθορίζεται σε κάθε περίπτωση από το Συμβούλιο και δε θα ξεπερνά το ποσό των £1,000 για κάθε έτος ή μέρος του έτους.”

20 Οι σχετικοί κανονισμοί δίδουν εξουσία στον καθ' ου η αίτηση να επιβάλλει τέλος μέχρι £1.000 σε γραφεία. Λόγω του ότι, ούτε ο νόμος ούτε οι σχετικοί κανονισμοί δεν περιέχουν οποιαδήποτε κριτήρια για την ενάσκηση της διακριτικής αυτής εξουσίας του καθ' ου η αίτηση, αυτοί καθόρισαν τα πιο κάτω κριτήρια, όπως φαίνεται και στις ένορκες ομολογίες του Δημοτικού Γραμματέα Λεμεσού και του Προϊσταμένου του Τμήματος Φορολογίας, για σκύβαλα του Δήμου μπορούν να συνοψισθούν στα ακόλουθα:

30 (1) Όγκος και έκταση υποστατικών.

(2) Αριθμός προσωπικού και άλλων που χρησιμοποιούν αυτά.

35 (3) Το είδος της εργασίας που διεξάγεται.

(4) Η κατά προσέγγιση υπολογιζόμενη ποσότητα σκυβάλων.

40 (5) Γενικά το υπολογιζόμενο κόστος της προσφερόμενης εργασίας.

Στα Παραρτήματα Α, Β και Γ της γραπτής του αγόρευσης, ο

καθ' ου η αίτηση επισυνάπτει τρεις καταλόγους με λεπτομέρειες σχετικά με (α) τη δαπάνη για την παραλαβή, μεταφορά, ενταφιασμό των σκυβάλων για το χρόνο 1988, η οποία ανέρχεται σε £1.135.185, (β) την κατάσταση τη δεικνύουσα το ολικό της επιβληθείσης φορολογίας σκυβάλων και το ολικό των εισπράξεων για το χρόνο 1988, η οποία ανέρχεται σε £1,008.749, (γ) τον τρόπο υπολογισμού της δαπάνης για την αποκομιδή σκυβάλων για μια συνηθισμένη κατοικία. 5

Η απομάκρυνση των σκυβάλων από τα υποστατικά μιας πόλης είναι μια απαραίτητη υπηρεσία προς τη δημόσια υγεία. Η αρμόδια αρχή η οποία είναι επιφορτισμένη να παρέχει τέτοιες υπηρεσίες θα πρέπει να αποζημιώνεται με το κόστος παροχής τους από τους δημότες προς τους οποίους προσφέρει τις υπηρεσίες αυτές. Η αποζημίωση αυτή είναι τα διάφορα τέλη καθαριότητας, τα οποία θα πρέπει να κατανέμονται δίκαια μεταξύ των ωφελουμένων και με βάση υγιή κριτήρια. Για καθορισμό τέτοιων τελών δεν είναι νόμιμο να λαμβάνεται υπόψη η οικονομική ευρωστία των υποχρέων, η οποία δεν αποτελεί στοιχείο που δύναται να ληφθεί υπόψη. (Βλέπε Απόφαση Συμβουλίου Επικρατείας 932/64. Επίσης, υπόθεση **Κυριακίδης ν. Δήμου Λεμεσού** (ανωτέρω), σ. 624 και 625). Η εκτίμηση των βασικών πραγματικών περιστατικών επί των οποίων ο καθ' ου η αίτηση στήριξε και εφάρμοσε τα κριτήρια επιβολής του τέλους, είναι αρμοδιότητα και εξουσία η οποία ανήκει στον ίδιο το Δήμο και το Δικαστήριο δεν μπορεί να υποκαταστήσει την εκτίμηση αυτή της αρμοδίας αρχής με τη δική του. Έχει δε νομολογηθεί, ότι ως προς τα ευρήματα της διοίκησης αναφορικά με πραγματικά γεγονότα, υπάρχει υπέρ αυτής το τεκμήριο της ορθότητας (presumption of correctness of the findings of fact by the Administration). Το τεκμήριο αυτό εξασθενεί αν ο αιτητής επιτύχει να δημιουργήσει στο Δικαστήριο αμφιβολίες, σχετικά με την ορθότητα τέτοιων ευρημάτων, οι οποίες είναι αρκετές για να οδηγήσουν μια διοικητική απόφαση σε ακύρωση (**Republic v. Ekkeshis** (1975) 3 C.L.R. 548, **Skaros v. R.** (1986) 3 C.L.R. 2109 στη σελίδα 2115). Το βάρος αποδείξεως ότι υπήρχε πλάνη περί τα πράγματα εκ μέρους της διοίκησης, βαρύνει τον ίδιο τον αιτητή. (Βλέπε απόφαση **Andreas Kalavazides Ltd v. The Municipality of Limassol** (1988) 3 C.L.R. 1012. Το σχετικό απόσπασμα είναι στις σελίδες 1015, 1016: 10 15 20 25 30 35 40

“The burden lies on the applicant to satisfy the Court, or to

5 create a doubt in the mind of the Court of wrong evaluation of the facts which led to misconception of fact. It is upon the applicant, also, to satisfy that the principle of proportionality has been infringed. The principle of proportionality, which is recognized in the Administrative Law of several continental countries, is one of the heads of grounds on which administrative action is subject to control by judicial review.”

10 Επίσης στην υπόθεση *M.J. Louisides & Sons Ltd v. The Municipality of Limassol* (1988) 3 C.L.R. 1017 στη σελίδα 1021 αναφέρονται τα εξής:

15 “Having regard to the material before me, the applicants failed to discharge the burden cast on them. They failed to show that the sub judice decision is tainted by any misconception of fact, or any failure to carry out due inquiry. The Respondents exercised their discretionary power on the basis of reasonable criteria. The assessment was not arbitrary; 20 the fee was based proportionately on the cost of the services rendered to the applicants citizens, including the extent of the premises of these beneficiaries. It was actually assessed by reference to the cost of processing the service in general.”

25 Στην υπόθεση *Αριστείδης Παπάς v. Συμβουλίου Βελτιώσεως Καζοπετριάς* (1989) 3 Α.Α.Δ. 322, στις σελίδες 334, 335 αναφέρονται τα εξής:

30 “Αναφορικά με το ανταποδοτικό τέλος της απομάκρυνσης σκυβάλων, προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι αυτό δεν ανταποκρίνεται στο μέγεθος και την αξία των υπηρεσιών που προσφέρθηκαν στην αιτήτρια. Το βάρος της απόδειξης είναι στο φορολογούμενο. Κανένα στοιχείο δεν παρουσιάστηκε, που να κλονίζει το τεκμήριο της νομιμότητας και κανονικότητας της διοικητικής πράξης.”

35 Και στην υπόθεση *Γεώργιος Π. Ζαχαριάδης Ατδ v. Δήμου Λεμεσού* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2129 στις σελίδες 2137 αναφέρονται τα εξής:

40 “Το βάρος της αποδείξεως ότι ο καθ’ ου η αίτηση Δήμος παρέλειψε να προβεί στη δέουσα έρευνα βαρύνει τον αιτητή. Κανένα όμως στοιχείο δεν παρουσιάστηκε που να κλονίζει

το τεκμήριο της νομιμότητας της διοικητικής πράξης. Αντίθετα ενόψει των γεγονότων ενώπιόν μου οι αιτητές απέτυχαν να αποδείξουν ότι ο υπολογισμός του τέλους που τους επιβλήθηκε έγινε αυθαίρετα, χωρίς τη δέουσα έρευνα ή κάτω από πραγματική βλάβη και νοουμένου δε ότι μπορούσε ο Δήμος να επιβάλει σ' αυτούς την καταβολή τέλους μέχρι £1,000.- κατ' έτος βάσει του κανονισμού 99(4)(ε) όπως τροποποιήθηκε από την ΚΔΠ 43/85 ενώ είχε επιβληθεί σ' αυτούς το ποσό των £500.- που κατόπιν ενστάσεως και περαιτέρω έρευνας ελαττώθηκε σε £400.-" 5 10

Και στην παρούσα υπόθεση, οι αιτητές κατά τη γνώμη μου, δεν πέτυχαν να καταρρίψουν το τεκμήριο της κανονικότητας και νομιμότητας της διοικητικής πράξης. Δεν έχουν πείσει το Δικαστήριο στον αναγκαίο βαθμό πως ο υπολογισμός του τέλους έγινε αυθαίρετα, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη λογικά κριτήρια, όπως έχουν εκτεθεί πιο πάνω. Αντίθετα, ο καθ' ου η αίτηση παρουσίασε μια γενική κατάσταση των δοσοληψιών του Δήμου (εξόδων και εσόδων), στο βαθμό που να δίνεται στο Δικαστήριο η εντύπωση πως ενήργησαν με κάθε λογική και επιμέλεια στην επιβολή του τέλους. Ούτε και ο ισχυρισμός των αιτητών πως το τέλος αυτό έπρεπε να επιβληθεί κατά το τέλος του 88 ευσταθεί. Η παράγραφος 4(α) του κανονισμού 99, όπως τροποποιήθηκε με την ΚΔΠ 43/88, αναφέρει: 15 20

"4.(α) Τέλος που θα καθορίζεται σε κάθε περίπτωση από το Συμβούλιο και δεν θα ξεπερνά το ποσό των £30 για κάθε έτος ή μέρος του έτους." 25

Ενόψει των ανωτέρω, η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα. 30

*Η προσφυγή απορρίπτεται
χωρίς έξοδα.*